60e jaargang. — No 64. 5 | Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden | Zaterdag, 16 Augustus 1913.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten **franco** gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Twee maal per week, **4** fr. per jaar
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en anders artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

TWEEDE BLAD

ALLERLEI NIEUWS.

NIEUWE SOORT VAN TANDENTREKKERS. — De tandentrekkers of kwakzalvers die wij op de dorpplaatsen hunne gewone litanie hooren uitkramen, met hunne afgepeelste koets en ketelmuziek te zien krijgen, beoogen wij niet. De soort van tandentrekkers, waarvan wij een woord gaan spreken of liever schrijven, zijn diegene ook niet die u den mond openen, om u de beendertjes uit te trekken maar wel diegene die uwe beurs openen die er met behendigheid en list de blinkendeschijven uit te halen, en die trachten langs de schouders van het werkvolk aan het bestuur te komen.

De bijzonderste list van deze tandentrekkers het lokfluitje waarmede zij de onnoozelaars in het net krijgen, dat zijn de holklinkende woorden en de hoogdravende benamingen, waarmede zij ziech optooien gelijk de kraaien met pauwenpluimen. Neemt die machtspreuken en schoone woorden altijd in den tegenovergestelden zin, en gij zult de mannen kennen zooals zij zijn; kwakzalvers en anders niet.

Sommigen geven zich zelven den naam van vrijgezinden, terwijl zij in alles den dwang aankleven ; schooldwang, dwang op den godsdienst, dwang op het geweten, dwang op alles. Zoo zoeken zij het volk als een kieken te pluimen, zonder het te doen schreeuwen.

Sommigen noemen zich vrijmetselaars ; zij zijn niet vrij, vermits zij hunne vrijheid afgestaan hebben in de handen van onbekende opperhoofden, aan wie zij blindelings moeten gehoorzamen, gelijk de poppen van een marionnettenspel, die door een koordeken in beweging worden gebracht ; zij zijn ook geene metselaars, want in plaats van te metsen, doen zij niets dan afbreken. Hun doel is de kristene maatschappij af te breken, en zich met het vet der kristene volkeren dik te mesten. Waar zij meester van een land geraken, behandelen zij het volk als eene melkkoei, om gedurig versche boter in hunnen pot te hebben, of eerder als een overwonnen vijand dien zij uitbuiten en afstroopen.

Sommigen geven zich uit als ware volksvrienden, als oprechte verdedigers van den werkman, terwijl zij de werkende klassen willen berooven van hunnen godsdienst. Zij berooven het teeder boompje van zijnen steunstok ; zij leveren het schaap aan den wolf over, want een volk zonder godsdienst kentweldra geene andere zedenleer meer dan die der wolven en der vossen ; de zwakke wordt de prooi van den sterke, de onnoozele wordt bedrogen en in den grond geholpen door den listige. Die genoemde volksvrienden zijn dus de ergste vijanden van het volk.

BERICHT : In geval uwen apotheker U de ijzerhoudende Pil van Dr Raphaël niet kan bezorgen, het uitstekend geneesmiddel tegen de bleekzucht, de uitputting de hartkloppingen, de aamborstigheid, enz. wendt U tot den algemeenen depothouder Léon Pirard, te Verviers. fr. 1.75 de doos.

— SMAKELIJK ETEN. — In Brazilië eet men een soort van groote mieren gebraden in het harsachtig sap van eene plank. In West-Indië houdt men de pop van een snuitkever, die er als onze ringworm uitziet, voor een lekker hapje. In Siam leveren de mieren een smakelijk gerecht op, in Ceylon de bijen. De Bosjesmannen van Afrika zitten als kippen achter de rupsen. De Chineezen eten de poppen van zijdewormen. De Noord-Amerikaansche Indianen vergasten zich aan sprinkhanen. De bewoners van Nieuw-Caledonië smullen van gebraden groote spinnen.

— GEEN goede koffie is er mogelijk zonder goede chicorei. De liefhebbers van eene goede tas zullen dus de Trappisten Chicorei Vincart gebruiken. Menvindt ze overal.

— OPENING DER JACHT. — Naar allen schijn zal de jacht geopend worden op 30 Oogst, gelijktijdig voor gansch de uitgestrektheid van het rijk.

Dit zal aan vele jagers niet al te veel bevallen. Anderzijds zeggen de berichten, in het departement van landbouw ontvangen, dat er zeer weinig wild te schieten zal zijn. De natte maanden juni en juli zijn weinig voordeelig geweest voor het jong broedsel. De hazen en jonge patrijzen zijn zeldzaam.

— ALS kolieken of als krampen
't Vee doen zweeten en doen dampen
En in een doen krimpen van de pijn,
Zal **De Kempenaar** verzachting zijn.

— INKOMRECHTEN OP MENSCHELIJKE ASCH. — Een zonderling geval deed zich voor in het tolbestuur der Vereenigde Staten. De zeevaartkapitein Meyer, wiens schoonmoeder overleed in Duitschland, had het lijk laten verbranden en bracht de asch mede op zijn schip, om die in Amerika te laten begraven.

Het tolbestuur, zich afvragende of er op menschenasch geene inkomrechten hoefde betaald te worden, weigerde de lijkbus door te laten, zoodat kapitein Meyer het stoffelijk overschot van zijne schoonmoeder in den steek moest laten, totdat de hooge Oomels van het hoofdbestuur te Washington hebben beslist of, ja of neen, een Amerikaansche staatsburger, die in den vreemde door den lijkoven ging, bij zijne terugkomst onder vorm van een hoop asch moet ...inkomrecht betalen aan de sterrenrepubiiek !

VOORSCHRIFT OM NIET ZIEK TE WORDEN en om de gewone ongesteldheden te vermijden (verstoptheid, maagpijn, draaiingen, schele hoofdpijn, bezwaarnissen, enz.) : Geene buitensporigheden doen en van tijd tot tijd het lichaam verzuiveren met de Pil van Dr Walthéry 1 fr. de doos.

.·. UIT HET STRAATJE. — « Geen vodden liggen », riep de voddenvent langs de straat,

« Hier, zei sloore-Mie, koop al wat ik aan mijn lijf hebt, en ge moogt er mij bijpakken ! »

De vent bekeek haar en antwoordde : « Wat denkt ge, masken ! Ik koop wel vodden, maar geen beenen ! »

.·. HIJ MOEST ER NIET BINNEN. — Overtijd liet iemand zijnen tand trekken en deed zijnen mond zoo wijd open dot de tandentrekker hem toevoegde :

— Half zoo wijd is meer dan genoeg, mijn vriend ; ik blijf immers buiten staan.

.·. VOOR IETS DIENEN. — De vrouw van den koster was bezig met knoppen te naaien aan de broek van een harer zoontjes, toen eene gebuurvrouw binnenkwam en de doos vol knoppen in 't oog kreeg.

— Maar toe, sprak deze, ik zie daar knoppen liggen die ons toebehooren; zij komen van den frak van mijn man.

— Dat kan wel, zei de kostersvrouw, wij hebben die alle gevonden in de schalen der kerk, en ik dacht dat die knoopen toch voor iets moesten dienen ; daarom...

De gebuurvrouw was weg.

.·. OP HU GETIJK HAD ! — Jantje, zegde de onderwijzer, vertel mij eens wie heeft ook weer de onschuldige kindertjes van Bethleëm doen vermoorden ?

— Rodes, meester ! antwoordde Jantje beslist.

— Rodes ? vroeg de onderwijzer zeer verbaasd maar ik ken geen Rodes.

— Rodes ! herhaalde Jantje nog eens beslist, gij begrijpt toch wel, meester, dat ik zoo'n man geen heer kan noemen !

.·. ANTWOORD. — Leo Kwibus liep eens in den donkeren tegen M. Snor zijn lijf.

— He, sprak M. Snor, gij denkt zeker dat ik een lantaarn ben !

— Neen, zei Leo ; daarvoor zijt ge van boven te donker.

Rookt de Beste cigaretten
„ La Nouvelle Américaine ”

De roode klaver.

De landbouwer moet altijd zorgen voor eene groote hoeveelheid voeder ; in de lente vooral zijn de voorraden uitgeput en wacht men zeer dikwijls op het oogenblik dat men het vee in de weidens kan zetten en het eerste voeder te kunnen afmaaien.

De roode klaver, die men einde Augustus na een graangewas zaait, is het eerste voeder dat men in de lente kan maaien en is om zijne vroegtijdigheid zeer gewardeerd. Zij verschaft ten andere een overvloedig en voedzaam voeder, dat door het vee zeer gezocht wordt.

Hare voedingswaarde is beneden die der gewone klaver, en men moet het maaien op het oogenblik dat zij begint te bloeiën, anders na de bloeiing verbardt zij en het vee laat ze staan.

Om het tijdstip van het maaien nog te verhaasten, zaait men de vroege soort en zoo men ze danna door een versch voeder wil doen opvolgen, daarvoor bestaat de late soort die vijftien dagen tot acht is op de eerste.

De klaver is eene plant die veel eischend is, zoowel onder opzicht van den grond als der meststoffen. Het is in goede diepe, zandig-leemachtige grond, dat zij de beste opbrengsten levert.

Eene goede verhouding potaschachtige meststoffen in den grond, is onontbeerlijk, en zoo het graangewas dat haar is voorafgegaan geene sterke dosis van deze bemesting ontvangen heeft, is het onontbeerlijk dezelve voor de zaaiing toe te dienen.

Eene wijze die gewoonlijk gevolgd wordt is deze ; men dient per hectaar, voor de voorbereidingswerken van den grond, de volgende meststoffen toe : 300 kg. superfosfaat, 150 kg. potasch clorurr en 75 kg. ammoniak sulfaat. Deze laatste meststof wordt gebruikt om de groeiing vóór den winter te bespoedigen en om sterke planten te verkrijgen die aan de weergestellens kunnen wederstaan.

Men gebruikt 25 kg. zaad per hectaar, gemengd met een weinig rogge om als steun te dienen.

Het toedienen in de lente, van 200 kg. pleisterkalk vermeerderd de opbrengst op gevoelige wijze.

Jean BLOUX
Landbouw Ingenieur.

Maandelijksch prijsraadsel
van den Postrijder

voor de maand Augustus.

Mijn bezigheid bestaat altoos in slaan,
Men kan 't ook, zoo men wil, den naam van kloppen geven.
'k Ben matig, zwak of sterk ; maar wee,
zoo 'k stil blijf staan ;
Want wie dit ondervindt, verliest gewis het leven.

— o —

De oplossingen van dit prijsraadsel kunnen schriftelijk ingezonden worden tot donderdag 28 Augustus aanstaande.

Tusschen de goede oplossers, die genoemd zijn en de oplossing schriftelijk inzenden, zullen de volgende prijzen uitgelot worden :

1e prijs : Een remontoir-uurwerk.
2e prijs : Een geldbeugel (porte-monnaie).
3e » Een kistje van 25 uitmuntende sigaren
4e » Een ingelijst kunsttafereel.

36e Belgische Nationale Bedevaart van 8 september naar Lourdes

Deze bedevaart, volgens gewoonte, onder hooge goedkeuring van Z. D. H. Mgr den Bisschop van Luik, ingericht, zal als volgt plaats hebben :

A) *Voornachttrein*, vertrek uit Luik den **4** September, terugkomst den **18**.

B) — *Rechtstreeksche treinen*, waaronder de *Ziekentrein*, vertrek uit de voornaamste steden van België den **10** September, terugkomst den **18**.

Voor prospectus, enz., zich te wenden tot den inrichter : **den Heer. Henri Delarge, rue des Prébendiers, 18, Luik**, of tot eenen der op de bekendmaking aangewezen briefwisselaars.

Koopt uwe schoenen, sierlijk en goedkoop in het Huis COLL. MET, 3, Vinâ-e-d'Ilestraat 3, Luik

— **Migraine, hoofd- en tandpijn nevralgies**, plots genezen door een **cachet Gauthier**, 1 en 2 fr. de doos van 6 en 13, bij uwen apotheker. Zooniet, wendt u tot de apotheek Gauthier, Mechelen.

—o— KUNSTVOORWERPEN. — HUWELIJKSGESCHENKEN. — BRONZEN VAN BARREDIENNE.

Marmers, Schilderijen,
Sèvres, Saxe, Copenhague (schtheid gewaarborgd), kleine meubels.
Paul Guastalla, 39, Koninklijkestraat Brussel. — Telefoon 4925.

— INDIEN GIJ GROOTE WINSTEN WILT DOEN en niettegenstaande Lette en gemakkelijke schoenen dragen, wendt U tot het

Oud Huis J. HEUVELMANS,
26, Rue Pont d'Ile, 26, Luik

waarvan de artikelen sierlijk, zeer sterk en tevens zeer goedkoop zijn.

Groote keus in SCHOENEN EN BOTTINNEN GANSCH GENAAID van af 8.50 en 10.50.

Men spreekt Vlaamsch.

—o— OPHOUDING VAN HANDEL, Verkoop met grooten afslag. — Juweelhandel, Horlogiemakerij en Goudsmiderij — Huis CAMPOTOSTO, gesticht in 1856, Groenselmarkstraat, 33 te BRUSSEL.

BISCUITS NEUF PROVINCES PAREIN

HOPJES DE BEUKELAER

De voeding der kinderen
Het Schotsch Meel

De kroes van een volledig voedsel voor jonge kinderen vertoutrust terecht de huismoeders.

Men moet voor het gelukkig kind een licht voedsel hebben, aangenaam van smaak, voedend en tezelvertijd verstrekend.

Wat is er smakelijker voor eene moeder haar kind onderhoig te zien aan verteringstroebeien voortkomende van een onverteerbaar voedsel ? Wat is er pijnlijker de pap te zien weigeren, met zoovel zorg bereid, omdat de smaak aan het kind niet bevalt.

De moeder, de jonge moeder vooral, klaagt onophoudend als de tanden moeilijk komen of als het kind zwak blijft ; wij denken dus aangenaam te zijn aan onze lezeressen, met hun een voortbrengsel aan te raden, terecht samen als het volledig voedsel bij uitmuntendheid voor jonge kinderen, ten andere aanbevolen door talrijke geneesheeren en vroedvrouwen, en dat wij zelf gebruikten voor een kind onzer familie.

Wij willen spreken van het

SCHOTSCH MEEL

met geïsoliseerde havermeel tot grondslag, het smakelijk volledig voedsel voor jonge kinderen.

Door zijne voornaamste eigenschap, de haverhibeem, is het SCHOTSCH MEEL een licht voedsel, in den hoogsten graat verteerbaar en voedzaam ; door zijne rijstroom, zijne fosforzuur, wordt het uitkomen der tanden en de vorming der beenen bevorderd ; door zijne smakelijke garstroom, zoo gezocht door de kinderen, zijn gevaardeerde vaker, zijne geurige bestanddeelen, geeft het eene uitgelezene pap, die gretig door de jongste en teederste kinderen gebruikt wordt.

Weinige voedingstoffen, denken wij, bezitten de hoogstverzachte onontbeerlijke hoedanigheden, waardoor gij verplicht zijt te erkennen dat het SCHOTSCH MEEL, zoo niet het eenige, ten minste het beste VOLLEDIG VOEDSEL voor de jonge kinderen is.

1 fr. 50 de doos van 50 pappen

in de voornaamste drogerijen, apotheken, specerij winkels van Limburg, samenwerkende maatschappijen van Tongeren.

In 't groot : O. MICHEL, Fabrikant, Tilff

ASTHMA

Wij zijn [illegible] van het Asthma lijdt, schrijf aan le Docteur LAIRE, apotheker te Ath, die gratis-FRANCO een PROEFDOOS zal zenden aan

POEDER en SIGARETTEN ESCOUFLAIRE
MET CERTIFICATEN VAN GENEZINGEN

NELIE

(24e VERVOLG).

Nelie werd door mevrouw geroepen. Zij keerde aldra weder en was belast vader en oom vanwege mevrouw hartelijk te groeten. Het speet haar zeer hen niet te kunnen ontvangen. Beiden mochten echter gerust zijn ; De ziekte had niets te beduiden. Mevrouw hoopte spoedig in de gelegenheid te zijn de zaak Reisswitz met de familie te bespreken. Zij had Nelie op het hart gedrukt, dat zij van harentwege vader en oom niet genoeg kon aanzetten goeden moed te houden.

Als Frans en Cornelis van het meisje afscheid hadden genomen, had de zieke waarschijnlijk de voorpoort hooren toeslaan; de huiskneecht verscheen en meldde mejuffer, dat mevrouw hare tegenwoordigheid verlangde.

XXIV.

Gevallen als dat van Max Von Reisswitz zijn, eilaas ! niet zeldzaam op onze dagen. De opschudding, die zij teweegbrengen, wordt door weinige rampen geëvenaard. Gewoonlijk worden echter dergelijke zaken in de financieele wereld voorzien. Zelfs is het niet zeldzaam, dat de straat de overtollige uitgaven van dezen of geenen geldman bespreekt ; dat de verschijnselen, welke het springen voorafgaan, zich al te duidelijk vertoonen, en dat menschen, die slim willen zijn, hunne zuur gewonnen centen toevertrouwen aan lieden, die te recht de algemeene achterdocht opwekken, totdat de ramp als eene bom uitbarst en halve gemeenten in het ongeluk stort.

Hier had niemand iets vermoed. De persoonlijke behoeften van Reisswitz waren gering. Niemand had gehoord, dat hij speelde. Hij vond slechts behagen in het werk.

Wat was er gebeurd ? Eenigen tijd wist men slechts met zekerheid, dat Reisswitz vertrokken was. Sommigen spraken van een half millioen deficiet. Anderen beweerden, dat het meer dan viermaal zoo hoog liep.

Felix Jossaert, de bankier, die zeventien duizend frank in de zaak verloor, vernam weldra bepaalde bijzonderheden.

Talrijke klachten waren bij het parket ingekomen. Een aanhoudingsbevel was tegen Max von Reisswitz afgeleverd. Zijne boeken waren aangeslagen en de zegels op al de vertrekken van zijn bureel geplaatst. Dit laatste was zelfs aldra het geval met de zalen van het hotel der Van Eyckley. Enkele schier ledige kamers waren der dameen hare kinderen tot hun verblijf aangewezen.

De experten, die met het nazien der boeken waren belast, hadden aan Jossaert verklaard, dat zij nooit iets hadden ontmoet, dat er op geleek. Geheel de comptabiliteit was vervalscht en de vervalscher had zulke doortraptheid aan den dag gelegd, dat men de rekeningen nooit in orde zou kunnen brengen.

Wat men spoedig vond, was dat 't hotel der Van Eycklei en al de onroerende goederen van Von Reisswitz hooger belast waren, dan hunne waarde bedroeg. Waarom hadden zij, die den man hun geld hadden toevertrouwd, dat met eerst onderzocht; te meer, daar niets gemakkelijker is, dan zich dergelijke inlichtingen te verschaffen ? Hoe waren de dwaasheden te verklaren die aan het licht kwamen ? Hoe zelfs 't feit uitgelegd, dat ons bezighoudt ? Hoe was het mogelijk geweest, dat menschen, die de waarde van het geld kenden, die zoo wantrouwig waren als de kinderen De Vliegher, hunne titels hadden verkocht, welker soliditeit onbetwistbaar was ? Zij hadden die in handen gegeven van een financieman, die hun, in alle geval, geene genoegzame waarborgen had opgeleverd, in de veronderstelling zelfs, dat het vooruitzicht Nelie te bevorderen invloed op hun besluit moge uitgeoefend hebben.

Doch, nog onbegrijpelijker feiten kwamen aan het licht. Aldus werd bewezen, dat Reisswitz aan DeBelder van Zandeghem had wijsgemaakt, dat hij zijne stadsloten noodig had, om na te zien, of geen dezer in de laatste trekking den grooten prijs had gewonnen.

De Belder zond hem voor zes-entwintig duizend frank loten op. Aan Tist Van Mol van Kraaigoor deed de financier gelooven, dat de nummers van al zijn titels moesten veranderd worden. Hij zelf zou zich daarmede belasten Van Mol verloor aldus bij de zestig duizend frank. Aart Hellemans, een boerken van den Heikant, had een paar duizend frank geërfd. Hij had van Reisswitz als eene bijzondere gunst verkregen, ze in dezes brandkast te mogen leggen.

In de dagbladen werden dagelijks nieuwe bijzonderheden medegedeeld en in de dorpen kwamen gedurig nieuwe feiten aan het licht.

Op de Groene Stee kwam het ongeluk ernstig ter sprake. De Groot was te Antwerpen geweest en, hoewel mevrouw Du Pont nog niet geheel hersteld was, had zij met Karel uitvoerig over de vlucht van den financier gesproken. Karel had dan ook al hare genegenheid gewonnen.

Mevrouw Du Pont verloor honderd duizend frank. Doch dat bracht aan haar fortuin geen gevoeligen knak toe. Zij had medelijden met hen, die hunne zuur gewonnen penningen bij de ramp hadden ingeschoten.

De experten hadden hun werk nog niet geëindigd ; doch tot nu toe beliep het tekort reeds anderhalf millioen. Men had thans de zekerheid, dat Reisswitz een « dubbel huishouden » had, en aan datgene, hetwelke hij te Brussel onderhield, fabelachtige sommen had besteed. In de stad zelve in een der voornaamste kwartieren, had men een speelhuis ontdekt, waar Max overgroote verliezen had geleden. De medespelers behoorden tot de groote wereld. Het schandaal, dat langs deze zijde zou uitbarsten, zou het eerste nog overtreffen. Op den schouwburg, ter gelegenheid der benefietvoorstelling eener artiste, waren van verschillende zijden, schoone geschenken gezonden het eene kostelijker dan het andere. Het onderzoek wees uit, dat Von Reisswitz ze van het eerste tot het laatste had betaald.

Ook kwam het aan het licht, dat mevrouw Reisswitz overgroote uitgaven had betaald. Mevrouw Du Pont aarzelde niet aan De Groot hare verwondering uit te drukken, hoe dat alles mogelijk was geweest. Zij kon niet begrijpen, dat de dame zich niet had afgevraagd, hoe haar echtgenoot zooveel geld kon winnen, hoe hij haar zoo gemakkelijk duizenden voor beuzelarijen afstond. Dat hadde erge vermoedens in haar moetendoen opr zen. Hoogst waarschijnlijk was echter mevrouw Reisswitz, dat haar man haar, zonder opmerkingen, alles gaf wat zij verlangde, zoo gelukkig, dat zij niets wilde zien, niets wilde weten. Haar moest dus een deel van de verantwoordelijkheid in het ongeluk toegeschreven worden.

Dat vertelde Karel De Groot aan zijne vrouw. Hij had gezond verstand genoeg om te beseffen, dat mevrouw Du Pont zelve, hoewel zij den levenstrant van mevrouw Reisswitz kende, zich had laten bedriegen en in den grond de schuld was, dat de broers en zuster hun geld waren kwijtgeraakt.

Mevrouw Du Pont had aan Karel De Groot gezegd, dat Reisswitz in Griekenland was aangekomen. Zij was er gelukkig om. Moest hij worden gevat, zoo zou hij stellig tot verscheidene jaren dwangarbeid worden verwezen.

De eigenaars der Groene Stee hadden oprecht medelijden met de hunnen en met Nelie. Zij, die gelukkig waren niets te hebben verloren, waren t'akkoord, dat hulp moest worden verleend, waar dat noodig mocht blijken.

XXV.

Mevrouw Du Pont was bijna zeventig jaren oud. Behalve hare overvloedige haren, die reeds op haar middelbaren leeftijd hunne donkerbruine kleur begonnen te verliezen en thans wit van grijsheid waren geworden, deed niets dien hoogen ouderdom vermoeden.

De jaren gingen voorbij zonder sporen op haar na te laten, evenals de hartstochten haar onberoerd lieten. Zijzelven ontsnapten aan den invloed der gebeurtenissen, waarvan zij getuigen waren.

Zoo was het mevrouw Du Pont gegaan. Zij, die zulk levendig belang stelde in het leven der minderen, bekommerde zich bijna niet om wat in hare wereld plaats had. Zij, die een warm kloppend hart had, had door jarenlange verpleging der schrikkelijkste ellenden geleerd zich zelven te beheerschen en haar innigste medegevoel tot in den boezem verborgen te houden. Zij kon zich onverschillig toonen in tegenwoordigheid der grievendste rampen, der pijnlijkste operaties ; dat was het treffendste bewijs, dat zij inderdaad de warmste genegenheid jegens hare medemenschen gevoelde en persoonlijke opofferingen voor hen veil had.

Mevrouw Du Pont had haren echtgenoot jong verloren ; doch zijzelve behoorde tot een ouden stam. Haar vader en hare moeder hadden tot midden in de tachtig geleefd, zonder de kwalen des ouderdoms te kennen. Daarbij nam zij de voorschriften der gezondheidsleer stipt in acht, zoodat de geneesheer der verlaten kinderen haar meer dan eens schertsend had verzekerd, dat, indien velen zulk een sterk gestel hadden als mevrouw Du Pont, de dokters nog het zout in hunne soep niet zouden verdienen.

Thans echter liet hare gezondheid te wenschen over. Zij verklaarde aan haren geneesheer, dat dit geenszins aan den krach van Reisswitz moet toegeschreven worden. Hetgeen zij daarin verloren had, zou haar niet hinderen in hare gewone levenswijze voort te gaan en den noodlijdenden ter hulp te komen. Zij was overigens te weinig aan de wereldsche goederen verslaafd, dan dat zij zich dit verlies zoozeer had aangetrokken, dat zij er eene ziekte van kon opdoen.

(Wordt voortgezet)